

ninger. Der er i England, i de Byer, som kunne sammenlignes med Kjøbenhavn, deels forskjellige Byer i den samme By, deels forskjellige Aldomster i de forskjellige Dele af Byen, men det er hovedsagelig visse borgerlige Betingelser, hvorom der er Spørgsmaal (Mærk: De skulle dog Alle have Indfødsret!). Er det ærede Medlem sikker derpaa? Deri tager han vist fejl. Jeg har kjendt en Mand i England, en stor Fabrikant i Birmingham, som tog væsentlig Deel i det communale Liv, og som dog ikke havde Indfødsret; han var en Tydskt, og altsaa troer jeg ikke, at det ærede Medlem kan være sikker i sin Paaastand. Hvad man har seet og kjendt med sine egne Øine, det har dog noget Vist for sig. Hvoraf veed det ærede Medlem det Mødsatte? Han har formodentlig levet i England, det vil sige levet, som man i Almindelighed lever (Vilke: Der er nok Ingen, som lever rigtig, uden det ærede Medlem!). So, det kan gjerne være, men man lever sig i Reglen ikke saaledes ind i Forholdene, som jeg gjør; naar Nogen gjør det, vil jeg erkjende, at det bethder Noget. — Jeg kommer tilbage til, at man skal gjøre sig Umage for at holde det communale Liv paa en ganske anden Fod end det politiske; man skal aldrig ønske, at de communale Forsamlinger faae en Fornemmelse af, at de ere politiske Forsamlinger, og at de samme Betingelser bestaae for dem, som for de politiske Forsamlinger. So mere man gjør det klart for de communale Forsamlinger, at de ikke ere politiske Forsamlinger, desto bedre er det for det hele Statsliv. — Naar man har sagt, at jeg har villet have, at vi skulle rette os efter Borgerrepræsentationen og Regjeringen og ikke overveie med vor Fornuft, hvad der laa i en Lov, saa paaastaaer jeg, at jeg paa ingen Maade har sagt dette i sin Almindelighed; men om det foreliggende Punkt har jeg sagt, at naar Borgerne i Byen have den Erkjendelse, at der for deres communale Liv ikke er nogen Fare ved, at denne Betingelse for Valgbarhed og Valgret lædes ude, skulle vi betænke os to Gange paa at paastrænge dem en Betingelse, som kan blive udelukkende for Borgere, hvis Dygtighed til at deeltage i det communale Liv og hvis Fortjeneste deraf anerkjendes af deres Medborgere,

naar Regjeringen, som maa røgte Statens Vel, ikke anseer det for farligt. Anvend netop Fornuften paa Loven, som den foreligger, døm den netop fra et fornuftigt Standpunkt, tag intet Andet i Betragtning, end hvad der er Anledning til, og jeg spørger da, om der er Rimelighed for, at det er ufornuftige Forslag, der komme fra de Sider, der have forelagt Loven. Netop fordi det er min Overbeviisning, at de ere fornuftige, staaer jeg paa det Grundlag, at vi ikke skulle indblande os deri, og derfor har jeg hentydet til, at vi just i dette Dieblit skulle undgaae at indbringe Bestemmelser af denne Art, som os selv narvendende maaskee kun paastrænge sig os efter Dieblittets Indflydelse. Hvorfor har man ikke tænkt paa det Samme for en Deel Aar siden, og hvorfor tænker man derpaa netop nu? Er der Nogen i denne Sal, som, dersom vi paa engang stod ligeoverfor forskjellige Personer af forskjellige Nationaliteter, som paa engang begjærede Indfødsret, vilde sige, at han var lige tilbøielig til at give dem den? Dersom der stod Mænd af de Nationaliteter, som vi ansee for venstfabelige, og forlangte Indfødsret, vilde vi kun lidet betænke os paa at give dem den, men vare de derimod af den Nationalitet, som vi have vænnet os til — og ganske sikkert for en stor Deel med Rette — at betragte som mere fjendtlig, vilde vi da ikke betænke os paa at give dem Indfødsret? Skulle vi af dette Hensyn, som kan have fuld Gyldighed i det politiske Liv, blande os ind i det borgerlige Samsund? Hvorfor skulle vi i det borgerlige Liv behandle den ene Snekter anderledes end den anden; hvorfor skulle vi behandle en fransk Snekter eller en Mand, som hakker Kjøb, anderledes end en tydskt; hvorfor skulle vi, naar han er svenst, behandle ham anderledes end naar han er fransk? Alt dette er Ting, hvori vi ikke skulle prøve paa at blande os; lad Tiden gaae hen derover, det er ikke nødvendigt nu at bringe det frem, og hvorfor da gjøre det? (Steen: Det staaer der heller ikke!) Der staaer, at der skal have Indfødsret, og jeg for min Part siger, at vi med Hensyn til at tildele Indfødsret skulle gjøre Forskjel; det er mig, der siger det; det er netop mig, der siger, at vi skulle overveie alle de concrete Forhold, inden vi give Indfødsret. Derfor give vi Indfødsret